

ве стояха смирено и съ наведена къмъ земята глава. Бащата, като консулъ на републиката, трѣбваше да сжди синоветѣ си, които бѣха погрѣшили противъ народа и държавата. Мнозина казваха, че Брутъ ще слѣзе отъ камената стълба и ще даде мѣстото си на другия консулъ да бжде прѣдседателъ въ това врѣме, защото сѣ ще му домилѣе за дѣцата му.

Ама работата не излѣзе така. Брутъ дигна ръка къмъ народа да мълчи и даде знакъ, че дѣлото се започва. Хиляди уши се вслушаха, хиляди очи се приковаха къмъ строгия консулъ и многобройни въздишки се чуха измежду народа.

— Магистрате! извика Брутъ на единъ чиновникъ, що стоеше до него. Разкажи, каква е вината на моитѣ синове къмъ републиката.

Настана мъртва тишина. Нито единъ гласъ се не обади, нито единъ шумъ се не чу. Хората сѣкашъ спрѣха да дъхатъ.

— О, консуле Бруте, и вие римски граждани! извика издирвачътъ на виновнитѣ — магистратъ. Въ нашия свещенъ градъ щѣше да стане голѣма злочестина, щѣха да станатъ кланета, страшни убийства и непоправимо зло, ако работата не бѣ се разкрила на врѣме. Всички знаете, че изпждениятъ царъ Тарквини Горди се намира въ съсѣднитѣ неприятелски градове и търси срѣдства, какъ да се върне въ Римъ, да избие консулитѣ, да събори републиката и да стане пакъ царъ на Римъ, за да може отново да мжчи, убива и граби народа. Тарквиниевитѣ синове бѣха получили отъ васъ разрѣшение да дойдатъ за малко въ Римъ. Ала тѣ тука не стояха мирни. **Едилитѣ** (надзорницитѣ) ми обадиха, че тѣ се събиратъ нощно врѣме съ нѣкои младежи въ